

Berka Attila

Bábel

Mint Charles Darwin
 táplálékláncain vergődő rovarok,
 úgy üldözendjük egymást minden pillanatban.
 Zsákmányállat a zsákmányállatot.
 Egy mindenki ellen, mindenki egy ellen.
 Rettegünk az ismeretlentől,
 gyűlöljük rettegésünket,
 és azt, aki okozza,
 a mást, az idegent.
 Folyton-folyvást félünk azoktól,
 akik nem olyanok, mint mi,
 ezért elpusztítjuk őket,
 mielőtt ők pusztítanak el minket.
 Erőszakoskodunk azokkal,
 akik nem értik, amit mondunk,
 nem értik, amit kérdezőnk,
 csak bárgyún vigyorognak,
 bárgyún és kétségbeesetten,
 tanácstalanul széttárják karjukat,
 kicsit rázzák a fejüket,
 emelgetik vállukat,
 s mire tolmácsot találunk, hiába minden.
 Nem kegyelmezünk, mert nekünk se kegyelmeznek.

Ez a jövő olyan sötét, talán nem is jövő –
 ez a sötét a jövő helyett van,
 most csak ez a sötét látszik,
 vagyis nem látszik semmi.
 Ha mégis: csak a törés.
 Mindig minden egész törik,
 a töredékek törmelékeiből
 kényelmetlen, sőt fájdalmas meleg páráll.
 A pusztulás, a pusztta gőzölög,
 s ezt a gőzölgést jól ismerjük,
 már hozzászoktunk.

Berka Attila
 (1976, Budapest) költő, író,
 a Spanyolnátha folyóirat
 főszerkesztője

Kívánjuk és szeretjük e gőzt,
 e gőzölgést, a pusztaságot,
 a kényelmetlen, sőt fájdalmas pusztulást
 a töredékek meleg törmelékei
 között kúszva-csúszva-mászva.
 A belénk költözött, szünetmentes
 törés és reccsenés-roppanás közé ugró
 váratlan csendtől úgy megijedünk,
 saját árnyékunkra se merünk nézni többé,
 szemünk csukva marad,
 szemhéjünk kifehéredve szorul, zár, lakatol.

Talán mégsem késő.
 Menjünk vissza, egyeztessük óráinkat,
 és indítsuk újra az időt.
 Építsünk gátat, hidat vagy hajót,
 ha már olyan gyakori az özönvíz.
 Vagy építsünk házat borospincével,
 kemencével és medencével.
 Kórházat. Szanatóriumot.
 Népiskolát zene- és tornateremmel.
 Színházat. Stadiont.
 Kápolnát és katedrálist.
 Parkot meg játszóteret.
 Esetleg építsük be az összes zöldterületet.
 Csak hagyjuk az eget, hagyjuk az űrt.
 Az égben a levegő nehéz, és tériszony van.
 Az űrben a madár is minek járna.
 Odafent semmi nem érvényes belőlünk.
 Örüljünk, hogy idelent egy nyelvet beszélünk.
 Maradjunk e nyelvnel, e nyelvben.

Ne folytassuk a tornyot.
 Bontsuk vissza.
 Tégláit, gerendáit hordjuk szét,
 helyét szóval hintsük be.
 Mielőtt Isten észrevesz.